

Arrest

nr. 148 412 van 23 juni 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 9 juli 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 mei 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2015.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HINNEKENS, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Bij aangetekend schrijven van 7 oktober 2011 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet). De aanvraag vermeldde het volgende:

“Het gezin van cliënt bestaat uit volgende personen:

- cliënt zelf
- mevr. E.G., zijn echtgenote

Cliënt is het slachtoffer van een ernstige medische problematiek.

In bijlage laat ik u ten bewijze hiervan geworden:

- medisch getuigschrift Dr. C. B. dd. 30.09.2011

Ten bewijze van zijn identiteit legt cliënt een kopie voor van zijn internationaal paspoort voor.

Wat de medische problematiek betreft, is het zo dat dhr. H.G. naast fysische problemen die hij heeft aangehaald in eerdere aanvragen tot medische regularisatie, ook thans bijkomend dagdagelijks te kampen heeft met een post traumatische stress stoornis.

Er is sprake van ernstige verstoring van de concentratie- en geheugenfunctie.

Cliënt ondergaat in dit verband ook aanzienlijke klachten op het fysische vlak die onmiddellijk gerelateerd zijn aan zijn psychische problematiek.

Cliënt neemt thans aanzienlijke medicatie waaronder Coveram, Sipralexa, enz.

Een behandeling zal bestaan uit zowel een cardiologische opvolging als een psycho-therapeutische begeleiding.

Een regelmatige opvolging door een cardioloog en neuropsychiater is noodzakelijk.

Een toestand van chronische en suicidegevaarlijke depressie en acute hartaanval met zeer ernstige risico's wanneer de behandeling wordt stopgezet.

Cliënt kan nog onmogelijk een normaal leven leiden door zijn ziekte-toestand die erg invalidiserend is en adequate medische behandeling behoeft.

De toestand van betrokkene kan enkel verbeteren door een adequate medisch neuropsychiatrische behandeling bij middel van intense gesprekstherapie en eventueel adequate psychopharmaca evenals cardiologische opvolging.

Deze toestand heeft tot gevolg dat cliënt onmogelijk kan terugkeren naar zijn geboorteland en dit minstens voor de duur van de behandeling.

Verzoeker maakt in dit verband dan ook met recht en reden aanspraak op regularisatie van zijn verblijf op basis van medische redenen en verzoekt dat uw diensten voor zover de voorgelegde attesten niet zouden volstaan, ten spoedigste een geneesheer zouden gelasten desgevallend met een onderzoek van zijn medische toestand teneinde de gegrondheid van deze aanvraag te kunnen confirmeren.

Gelieve hiertoe het nodige te willen doen zoniet te bevestigen dat cliënt wegens medische redenen kan geregulariseerd worden op basis van de medische verslagen die worden voorgelegd nu reeds."

Op 26 april 2012 adviseerde de ambtenaar-geneesheer als volgt:

"Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 07.10.2011.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

Verwijzend naar het medische attest dd. 30/09/2011 van dr. C. B., huisarts, blijkt dat betrokkene lijdt aan maligne arteriële hypertensie, stress angor en ernstige anxio-depressieve toestand, waarvoor behandeling met Coveram (perindopril + amlodipine = antihypertensiva) en Sipralexa (escitalopram = antidepressivum). Regelmatige specialistische opvolging (cardiologie, psychiatrie) is noodzakelijk.

Uit een studie van dit dossier blijkt dat deze 63-jarige man uit Armenië lijdt aan maligne arteriële hypertensie, stress angor en ernstige anxio-depressieve toestand, waarvoor hij medicamenteus behandeld werd. Ondanks de melding dat specialistische opvolging noodzakelijk is, kregen we van betrokkene geen medische attesten waaruit blijkt dat hij ondertussen deze specialisten raadpleegde.

Mogelijkheid tot reizen

Betrokkene kan reizen.

Nood aan mantelzorg

Geen nood aan mantelzorg.

Beschikbaarheid van de zogen en van de opvolging in het land van herkomst

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

- Verwijzend naar de informatie bekomen via <http://www.doctors.am/en> waaruit blijkt dat er in Armenië huisartsen, cardiologen en psychiaters werkzaam zijn voor de medische opvolging en behandeling van de in het medische attest beschreven aandoeningen.*
- Verwijzend naar de informatie bekomen via <http://yellowpages.am/en/home/search-6/?companyname=hospitals> blijkt dat er in Armenië verschillende ziekenhuizen bestaan, inclusief psychiatrische, voor de opvolging en behandeling van de in het medische attest beschreven aandoeningen.*

- Verwijzend naar lijsten van geregistreerde geneesmiddelen van het Scientific Centre of Drug and Medical Technology Expertise (SCDMTE) in Armenië, bekomen via http://www.pharm.am/iurdocs_list2.php?pg=13&id=10&lanqid=2%20%20%20 blijkt dat perindopril + amlodipine en escitalopram beschikbaar zijn in Armenië voor de behandeling van de in het medische attest beschreven aandoeningen.

Medicamenteuze behandeling en gespecialiseerde opvolging van de in het medische attest beschreven aandoeningen zijn dus beschikbaar in Armenië.

Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst

Verwijzend naar het toegankelijkheidsonderzoek op datum van 26.04.2012:

"Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen, zijnde de nodige medicatie en de noodzakelijk opvolging door een specialist, in het herkomstland van betrokkene, zijnde Armenië. Uit informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt het volgende:

Armenië kent een beperkt systeem van sociale zekerheid. Echter, de zorgen zijn gratis voor patiënten met aandoeningen die opgenomen zijn in de lijst van gratis zorgen. Aangezien minstens 2 van de 3 aandoeningen van betrokkene in deze lijst van gratis zorgen zijn opgenomen, zijn zowel alle medicatie als de nodige behandeling/opvolging door een arts mbt minstens 2 van de 3 aandoeningen volledig kostenloos.¹

Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Armenië - het land waar hij tenslotte meer dan 60 jaar verbleef- geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar of voor (tijdelijke) financiële hulp. Bovendien verklaarde verzoeker tijdens zijn asielaanvraag dat onder andere zijn dochter en broer in Armenië verblijven. Bovendien blijkt ook uit de asielerklaring dat betrokkenen 6000 euro aan een smokkelaar betaalde. Dit doet een zekere financiële reserve vermoeden.²

We merken tevens op dat betrokkene beroep kan doen op projecten van het IOM voor een terugkeer naar Armenië. Het project "Exchange of information and practices in 6 EU member states on AVRRO of persons with mental and physical disabilities" bijvoorbeeld houdt in dat betrokkene in totaal 1400 euro kan ontvangen om te voorzien in zowel medische behoeften als in basisbehoeften. Bovendien kan het IOM zorgen voor begeleiding bij de terugreis en kan via het IOM reeds contact opgenomen worden met een arts in Armenië om deze op de hoogte te stellen van de toestand en de noden van betrokkene. Indien betrokkene niet in aanmerking zou komen voor dit project, zijn er ook nog andere projecten (REAB) waaraan hij zou kunnen deelnemen.³

De IOM ondersteunt de Armeense regering op het gebied van migratie. De IOM wil tevens de zelfstandigheid en integratie verbeteren voor mensen die terugkeren naar Armenië. Zo assisteert de IOM terugkerende Armeniërs bij hun reïntegratie. Deze terugkeerders kunnen microkredieten krijgen om een nieuw leven op te bouwen.⁴"

Hieruit kan besloten worden dat er geen belemmeringen zijn wat betreft de toegankelijkheid van de medische zorgen in het herkomstland, Armenië.

Conclusie:

Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat maligne arteriële hypertensie, stress angor en ernstige anxio-depressieve toestand, hoewel deze kunnen beschouwd worden als aandoeningen die een reëel risico kunnen inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld worden, geen reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien de opvolging en behandeling beschikbaar en toegankelijk zijn in Armenië.

Derhalve is mijns inziens vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Armenië."

Op 14 mei 2012 werd de verblijfsmachtigingsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond verklaard. Verzoekers dienden een beroep (RvV 102 191) in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort: de Raad).

Op dezelfde datum werd ten aanzien van verzoeker de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de eerste bestreden beslissing die verzoeker ter kennis werd gebracht op 8 juni 2012 en die is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van de beslissing de gemachtigde van de Staatssecretaris van Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, genomen op datum van 14/05/2012 wordt aan G.E.(...)

van Armeense nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op -8 JULI 2012 (datum aanduiden) het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet.”

Op dezelfde datum werd ten aanzien van verzoekster de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing die op 8 juni 2012 ter kennis werd gebracht aan verzoekster en die is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van de beslissing de gemachtigde van de Staatssecretaris van Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, genomen op datum van 14/05/2012 wordt aan G.H.

van Armeense nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op -8 JULI 2012 (datum aanduiden) het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ambtshalve dient de niet-ontvankelijkheid van het beroep te worden onderzocht wegens gebrek aan belang.

De bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten steunen immers op artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet en verzoekers betwisten niet dat zij langer in het Rijk te verblijven dan bij artikel 6 van de vreemdelingenwet is toegelaten. Aangezien het een gebonden bevoegdheid betreft, kan een eventuele vernietiging van de bestreden bevelen verzoekers geen voordeel opleveren omdat in dat geval verweerder niets anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet opnieuw een bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

De Raad merkt op dat er geen bevel mag worden gegeven, zelfs niet op grond van een gebonden bevoegdheid, wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden,

ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort: het EVRM). Te dezen voeren verzoekers in hun verzoekschrift onder meer de schending aan van artikel 3 van het EVRM waardoor zij wel degelijk belang kunnen hebben bij hun beroep.

De Raad onderzoekt dan ook de middelen die gestoeld worden op een schending van hogere normen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in het verzoekschrift drie middelen aan als volgt:

"EERSTE MIDDEL: SCHENDING ART. 7 VREEMDELINGENWET SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT.

De bestreden beslissing ontbeert elke draagkrachtige motivering.

"Betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig art. 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 1, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

Het is duidelijk dat dergelijke motivering geenszins draagkrachtig kan zijn.

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le contrôle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

Er mag van verwerende partij uiteraard verwacht worden dat er niet op een vage en algemene wijze geantwoord wordt.

Er kan en mag van verwerende partij bovendien verwacht worden dat zij een duidelijk onderscheiden administratieve beslissing niet zomaar verantwoordt met een algemene verwijzing naar een wettekst, en hierbij tal van elementen die van belang zijn ter bepaling van de rechtmatigheid van een bevel om het grondgebied te verlaten, zomaar niet beoordeelt, hieromtrent niet motiveert, hieromtrent verzoekers totaal in het ongewisse laat.

Dat de overheid nochtans duidelijk de argumentatie dient aan te geven waarom zij meent dat een bepaalde administratieve beslissing genomen kan worden rekening houdend met alle relevante elementen, temeer deze uitermate verstrekkende gevolgen heeft voor verzoekster die het land dient te verlaten.

Dat meer specifiek in gene mate rekening werd gehouden met de zeer nadelige gevolgen voor verzoekers bij een terugkeer en er geenszins enig onderzoek werd verricht naar gebeurlijke schendingen van art. 3 EVRM.

Dat bovendien in de beslissing in gene mate werd gemotiveerd betreffende de medische toestand van verzoeker, dewelke niet goed is, en die maakt dat hij onmogelijk kan terugkeren.

Dat dienaangaande weliswaar een negatieve beslissing werd genomen door DVZ op zelfde datum, doch in het bevel in gene mate verwezen werd naar deze beslissing of nog naar enige medische toestand van verzoeker.

Dat er bovendien hoger beroep werd aangetekend tegen de negatieve beslissing wegens de niet correcte argumentatie die erin werd opgenomen.

Dat er manifeeste schending aan de orde is van de Beginselen van Behoorlijk Bestuur, het Redelijkheid- en zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Dat in de bestreden beslissing ten onrechte geen enkele motivering voorkomt betreffende tal van essentiële elementen bovenvermeld.

TWEEDE MIDDEL: SCHENDING EUROPESE RICHTLIJN 2004/83/EG SCHENDING MOTIVERINGSPLICHT SCHENDING ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN RECHTEN VAN VERDEDIGING SCHENDING FAIR PLAY-BEGINSEL

In casu werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie in Armenië.

Door zomaar een bevel om het grondgebied te verlaten te gaan betekenen, zonder enig onderzoek naar de toestand in Armenië, wordt het zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur evenals art. 3 EVRM ten zeerste geschaad.

Het schendt ten zeerste art. 9 TER VW en art. 3 EVRM dat met thans door een bevel om het grondgebied te verlaten thans bij de betekening van het bevel in gene mate rekening wordt gehouden met de slechte medische toestand van verzoekster.

Het schendt art. 9 TER VW om nog voor er beslissing is tussengekomen door uw zetel betreffende het hoger beroep, minstens om nog voor de beroepstermijn is verstreken, en dus vooraleer er definitief uitsluitel is inzake legaal verblijf op basis van medische motieven, om nu vlug een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Verzoekers dreigen thans nog voor zij desgevallend een positieve beslissing kan bekomen in het kader van de procedure hangende voor uw zetel inzake het beroep tegen de afwijzing der aanvraag medische regularisatie van verzoeker, nog het land te moeten verlaten, hetgeen uiteraard niet strookt met het beginsel der fair play.

Minstens dient een uitspraak van uw zetel in het kader van de hangende procedure tegen de negatieve beslissing art. 9 TER VW afgewacht te worden, procedure die thans hangende is, aangezien verzoekers uiteraard bij een positieve beslissing hieromtrent, onmiddellijk over een verblijfstitel kan beschikken en zodoende niet meer zonder geldige verblijfstitel in België verblijven en dus het bevel om het grondgebied te verlaten, onmiddellijk haar uitwerking dienen te verliezen.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten strijdt met de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat om deze reden alleen het bevel dient vernietigd te worden.

VIERDE MIDDEL SCHENDING ART. 15 SUB C RICHTLIJN 2004/83/EG SCHENDING ART 3 iuncto 13 EVRM SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT

Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer zij zou terugkeren naar haar land van herkomst.

Dat er niet alleen schending aan de orde is van hogervermelde Europese Richtlijn doch tevens door het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM.

Dat het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door verwerende partij.

Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous") moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering. wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent."

3.2.1. Het betoog waarbij de schending wordt aangevoerd van de artikelen 7 en 9ter van de vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur, van de formele en de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van de rechten van verdediging, van het fair play beginsel en van het redelijkheidsbeginsel en waarbij sprake zou zijn van machtsmisbruik doet geen afbreuk aan het hoger gestelde.

Bovendien werd de bestreden beslissing niet genomen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zodat dit middelonderdeel onontvankelijk is.

Wat "de beginselen van behoorlijk bestuur" betreft, is het middelonderdeel ook onontvankelijk bij gebrek aan precisie welk beginsel dan wel geschonden zou zijn.

De rechten van verdediging zijn in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de

vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 28 juni 2011, nr. 214.223). Dit middelonderdeel is dan ook onontvankelijk.

3.2.2. De richtlijn 2004/83/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13). Verzoekers tonen dit niet aan. Zij blijven ook in gebreke een voldoende concrete toelichting te geven waarom artikel 15 van deze richtlijn geschonden zou zijn. Bovendien werd in de bestreden beslissing geen standpunt wordt ingenomen over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit middelonderdeel dan ook onontvankelijk.

3.2.3. Inzake de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij bij een terugkeer naar Armenië zullen worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Hierbij moet worden benadrukt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat een betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet afdoende blijkt, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk).

Verzoeker doet niet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij hebben nagelaten deze beweringen te staven met een begin van bewijs en concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Op 23 juni 2015 verwerpt de Raad bij arrest nr. 148 411 de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van de beslissing van 14 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond verklaard wordt. Daarbij werd tevens een onderzoek gevoerd naar de schending van artikel 3 van het EVRM. De Raad heeft geoordeeld dat de aangevoerde schending niet werd aangetoond.

Derhalve werd inmiddels de verblijfsmachtigingsaanvraag van verzoekers met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op definitieve wijze afgewezen zodat niet langer een procedure hangende is. De argumentatie van verzoekers mist dan ook feitelijke grondslag.

Artikel 13 van het EVRM, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, kan niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. Uit het voorgaande blijkt dat de schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk werd gemaakt. Voor het overige beperken verzoekers zich tot een theoretisch en hypothetisch betoog.

De schending van artikel 3 noch van artikel 13 EVRM wordt aannemelijk gemaakt.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting drieëntwintig juni tweeduizend vijftien door:

mevr. C. BAMPS,

eerste voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS